

съ бѣгство отъ турскитѣ ятагани и куршуми, отъ страшното кланье което неотдавно направили тамъ Турцитѣ. Но какъ сж тѣ навикнжли къмъ таквисъ ужаси, при които насъ, които не сме виждали подобно нѣщо, боли ни сърцето. Почти сѣкой отъ бѣжанцитѣ ималъ изгубени или жена, или баща, сестра или майка; тѣ ви разказватъ за това, но вне не видите нито сълзи, нито плачь, нито даже изражение на голѣма жалость върху лицето имъ . . . До толкосъ умрѣли у тѣхъ всичкитѣ чловѣчески чувства . . . И впрочемъ, слава Богу, че сж умрѣли тия чувства; по-добрѣ съвсѣмъ да сж пропаднали въ това врѣме, — тогасъ тѣзи хора по-равнодушно щѣха да претърпяватъ нещастнето, което тѣмъ се паднало по неисповѣдимитѣ сѣдби. Тѣ ме зачудиха съ своя спокоенъ изглѣдъ и съ проявлението на този живостенъ интересъ що възбуди една отъ сестритѣ, която съ мене вървѣше. Нея веднага обиколиха и отъ всички страни я поздравяха и распитваха. Като я оставихъ между другитѣ жени, азъ отидохъ въ градътъ, преминахъ прѣзъ главнитѣ негови улици, доволно широки, но криви, разглѣдахъ разнитѣ криволици, каквито всѣгда има много въ неправилно построениѣ градове. Въ Севлиево кжщитѣ повечето сж ниски на единъ катъ; чешми и кладенци срѣщатъ се обикновенно почти на сѣкоя стѣнка; но хора, противъ обичая, малко се виждатъ и макаръ да се вижда, че животътъ въ градътъ върви въ своя порядкъ, макаръ че търговията се върши и отворени бѣднитѣ кафенета, макаръ че на много мѣста сж окачени знамена и портрети на нашата царска фамилия, украсени съ вѣнци отъ зеленина и цвѣтове,